

Dětství

Nejenže mě naučila malovat, jak se směju a jak pláču.
Jako první mi nalila alkohol, panáka vaječného koňaku, zhruba v desíti letech na Silvestra. Nejspíš náhrada za oblíbenou tubu se sladkým mlékem do kávy, již mi chtěla koupit původně. Spletla si ji se sardelovou pastou; to ještě chodila. Kolik alkoholu jsem až dosud vychlemtal! Kolika alkoholiky jsem byl až dosud odstrašen! Naše malůvky slavnostně vylepila na chodbu, odkud nám je záhy strhala domovnice, strážící prázdnotu zdi. Na dvorku jsme hráli kopanou mezi sušáky na prádlo atd. Atd. Vzpomínky.

Ne každý zná svou babičku, ne každý ji měl rád či ona jeho, ne každý byl vychován ve víře; zajisté existuje i strašné dětství, posvátno s krvavými oběťmi, líheň životních traumat. I tehdy se ovšem v dětství skrývá klíč od relikviáře s vlastními ostatky, které ožijí teprve vpádem světla.

Bába, máma, táta...

Bytosti povstalé z dětského žvatlání, zdvojujícího své prvně osvojené slabiky? Papa, lulu, kaka, bubu, nene, jojo, haha... Na jednu stranu obětují zvuky svou barvu pro úzce mentální význam, zároveň se naše artikulace vědomě propojí s odezvou těch, kterým jsme vydáni napospas, umožňující vyslovovat nejen své pocity a přání, ale i pojmenování těch obrů okolo. Jakmile se naučím vlastní jméno, z logiky zvuku už sotva pochopitelné, stávám se člověkem.

Babi, v jiných řečech též nana, lola (!) či mormor.

Variace: babka, babyka, babočka, bábovka, zbabělost...

Antiromantička

Nikdy se neopila.

Z tancovaček prchala hned potom, co pomohla s výzdobou sálu.

Žádný flirt, natož *Dionýsos*.

Nejsprostěji nadávala „*krupica*“.

Neviděla, nepotřebovala vidět moře.

Nešplhala na štíty velehor.

V Tatrách, potažmo v zahraničí, byla snad jednou, s pracovním zájezdem a bez výrazných dojmů.

Ani stopa charismatu, intelektuálství, záliby ve sportech

Zkušenost s uměním? V mládí četla červené romány, to zase ano, a vůbec často sahala k naivní poezii, aby z ní přebírala veršiky pro svoje blahopřání. Z hudby ji dojímalo několik zapadlých prvorepublikových šlágrů. Zvláště citovala Františka Křištofa Veselého, potřebovala-li asistenci při vstávání z postele: „*Podaj mi rúčku a pod so mnou, povediem ťa krásnou alejou...*“ Z klasiky třeba Martinů, to bylo pištění myší. A o co více neznala dějiny výtvarného umění, o to intenzivněji se sama dopouštěla všestranné lidové tvořivosti. Jediné z řemesel, které kdy neovládla: umění odpočinku.